[illegible] על שאת כמצתו היו לנו יחוד רק כשלונות אחרי כשלונות. היחסים עם הממשלה ורעו. היחסים עם הערבים הורעו. בזמנו היו לנו ערעות. הוא נחל ב"כשרון" את התענה לפני רגדת שאו. הוא נחל ב"כשרון" את התענה בענין הכוחל המערבי. הוא נחל את ענינינו לפני סימפסון וכו' וכו'.

וכנד לשוב ביחוד חקת כנסת ישראל אשר הנבחלת הציונית, לאמר: קיש, עכב ועכב. תתנגד לה ועזר לקצוצה—

ובכל אשר פנה הוא נכשלוהכשיל אותנו.

מובן, שעל כל הצרות והעלבונות שגרם לנו קיש בשיטתו לא דברו במסבה, כי זה בנגה לומקובל.

הישבחו לא היה מה להגיד.

אבל — אם אין להגיד שום דבר בשבחו של ושלך, למה צריך היה לסדר לו מסבת פרידה? למי היה זה נוחן?

הוא בן צבי בתור מנהיג השמאל רצה לפרכס את קיש. בעל שיטת השמאל — יכול היה לסדר את המסבה הזאת באולמי ההסתדרות. שם המקום לתם לפרכס זה את זה. אבל לסדר את הפרכוס באולמי הועד הלאומי ולהזמין לזה אנשים שונים, שיתקבל הרושם, כאלו כל הישוב מצטער על הליכתו של קיש — זהו ויוף במלא מובן המלה.

הישוב אינו מצטער על עזיבתו של קיש הישוב שמח, שסוף סוף נתפטרנו ממנו.

ועל מר בן צבי סוף סוף לדעת את הגבולות הנכונים בין ועד הלאומי ומפא"י.

הוא הוא ימשיך לנהל את עניני המפא"י בתוך כתלי הועד הלאומי — או הוא יכריח את הישוב להכריז בגלוי שאין לו חלק ונחלה במפא"י — המכונה "ועד הלאומי".

בקונגרס—אין סכנה בדבריו.

לא כן סטיפן ו[illegible]—הוא אמריקאי. הוא אינו עדין רביזיוניסט. ואם הוא העיז להשליך את האשמה הגדולה בפני הממשלה הבריטית,— רעשו הספים, ואפילו ה"ניר איסט" חשש לתוצאות נאומו...

אבל, הנאום היחיד הזה היה רק כשלהבת האחרונה של נר נדעך המתרוממת ועולה לפני הכבוי הגמור.

וגר הקונגרס נדעך.

וכתוצאה מזה ישולח לא"י ארלוזורוב— להיות לפה ולמליץ לעם העברי בפני הממשלה הא"י.

במשך שבועיים ספל הסונגרס בשאלת "המטרה הסופית", אם כונתה "רוב עברי", "מדינה יהודית" או "דו-לאומיות" לפי שיטת וייצמן. על פחות מזה—איש לא דבר. איש לא חשב. והתוצאה: שולחים לנו "ברית-שלום" ניק אשר גם "דו-לאומיות" בעיניו—פרוגרמה מקסימלית היא, שאין להנשימה.

הוא בשביל ה"ציונים" בגולה נפתרה השאלה או נדחתה לשנתים — בשבילנו, תושבי הארץ, השאלה לא נפתרה כלל וכלל, כי אנו יום יום נתקלים בשאלה ארחה זו, ששמה "דו-לאומיות" או "ברית שלום".

הגיע הזמן, שאנו נתוה לפנינו, ונציין בקו עבה ובכל צבעי הקשת את הגבול וההבדל שבין "ציוני" גלותי סתם ובין יהודי ציוני היושב בציון.

כי רב מאד המרחק וגדול מאד ההבדל שבין שני אלה.

ה"ציוני" שבגולה—ציונותו מתבטאת בזה, שהוא נותן מזמן לזמן איזו פרוטות לטובת ארץ-ישראל, (בדיוק כמו שהסבא והסבתא היו

[illegible]

אר[illegible]ראל והעבודה בה אינה [illegible] המשך לעבודתם ב"בונד" או באחד ה"אינטרנציונלים" ולא יותר.

אמנם, ישנם סתם יהודים בגולה, ולאו דוקא "ציונים",—אשר "ארץ ישראל" עבורם כן אומרת איזה דבר. אלא שהיהודים האלה עדין "מיושבים" הם בדעתם ובמקומותיהם. יזקוקים הם לעמוד אש שיורה להם את הדרך לארצנו. וארץ ישראל שלנו—הודות למנהיגנו — "דם ותמרות עשן" לעת-עתה מעטפים אותה.

ו"בדמיך חיי"—מקיימים לעת עתה אנו היושבים בארץ.

חשבנו לתומנו. שאנו רק חלוצי העם הננו, והעם עצמו—המחנה האמתי—ילך ויזרום אחרנו.

אבל, העם כולו, המחנה השלם, תועה לע"ע בדרך, או יותר נכון: התעו אותו.

ואנו, היושבים בציון, שרפנו כבר מזמן את כל הגשרים מאחורינו. לא נעזוב את הארץ וחיה נחיה בה.

ואינסטינקט החיים מפותח בנו עד למאד. ועד שיבא העם, המחנה השלם, עלינו לא רק להחזיק מעמד כאן בארץ, כי אם גם לשבת בארץ ולהחיותה. ולהחיות את עצמנו.

הגורל הטיל עלינו קודם להיות חלוצים ואותו הגורל הטיל עלינו עכשיו להיות גם המחנה העקרי, העם בעצמו.

אין לנו לע"ע על מי להשען, אלא על כחות עצמנו. ובכוחות עצמיים שלנו עלינו להשתרש בארץ, לצמוח, לגדול גדול סבעי ומלאכותי.

עד כמה שלא נעמו לחכנו, דברי שילס בשעתו, שהביא בחשבון רק את "היהודים היושבים בארץ"—נצטרך לקבל את הדבר כעובדה.

בלי התחריות אישית בלי תאות כבוד ובצע.

ואם את שלש אלה נעשה—אז, אך ורק אז יתנדפו תמרות העשן מסביבנו ועמוד האש של הציוניות הצרופה יופיע בכל זהרו—והוא ינחה את העם כלו בדרך הנכונה -לארץ "ישראל".

מגרש למכירה

בתנאים נוחים

בתשלומים לשעורין

ברבית נמוכה 6%

נמצא בצפון תל-אביב

לפנות למר. י. פוגרבינסקי

בית אחד העם

דירה להשכיר

4 חדרים, מרפסת סגורה

עם כל הנוחיות

מתאימה גם למשרד

ברחוב ויילינבלום 28 (פנת רחוב הרצל)

לפנות לערד בן-אהרן

או לבעל הבית מר שאול לוי

אבל, בראותנו עכשיו אר[illegible]רשו ומסלא מקומו של קיש בירושלים. עלינו להחדות בפה מלא כי קסן כחו של השני מכחו של הראשון עשרת-מונים.

לא! "לא לילד הזה התפללנו". אומרים אנו בגלוי: He is not the right man on the right place הוא אינו במקומו ואין כתר הסוכנות הולמתו.

כי מי ומה הוא ארלוזורוב זה?

לא האיש הפרטי הוא השאלה פה. כי אם האיש המדיני והצבורי, שגודלה של הסוכנות היהודית השלכה לתוך ידו.

אמנם, שמעלו גם ידענו כי הוא איש מלומד וידען גדול, ד"ר הוגה-דעות וספרא רבא, כותב מאמרים נפלאים בעתונו "הפועל-הצעיר" ובעל לשון חדה, שאינה יודעת לאות. וביחוד "סומחה" גדול לשאלות א"י. אבל — מיניסטר לא יוכל להיות.

לא חננו האל בכל הסגולות הדרוש[illegible] לוזיר, ולו גם וזיר יהודי קטן, לא כלפי פני ולא כלפי חוץ.

ארלוזורוב הוא אחד מחסידי "ברית-שלום". ואף הכתבה מא"י G.A. משתמשת בשמו להרגיל את האורגן הציוני הרשמי בגרפניה ה"יודישע רונדשו" בכתבותיה "הברית-שלומיות" מארצנו. ועכשיו, שנבחרו שלשת האמריקאים שלנו ל"וזירים" בסוכנות, הריהו מוקף חומה של "ברית-שלום". ואעפ"י שאמריקאים אלה תקיפים ועריצים הם כלפי פנים וביחוד נגד ה"נייטיבס", אעפ"כ רכים הם כדונג ומדברים בלשון "איף-יר-פליז" עם הפקידים האנגלים בארצנו ושרים לפניהם "מה יפית".

ארלוזורוב הוא כידוע מפלגתי של ארלוזורוב [illegible] שרה אחראית זו, לא מפני התנגדות אישית ופרטית, אלא מפני חוסר אמון כאדם זה לרגלי מפלגתיותו הקיצונית וביחוד מפאת "ברית שלומיותו" הידועה.

הנה מדוע קמו הספרדים והחליטו לדרש מאת הסוכנות למסור את המו"ם עם השכניה לידיהם של ילידי הארץ. שהם בקיאים בענין זה, ולא להשאירו בידי אנשים שהם רחוקים משכנינו, וששכנינו רחוקים מהם ת"ק פרסאות.

אמנם, יש לנו אנשים כד'בוסינסקי, כשטריקר, כגרינברם, כספיפן ויז, כאוסישקין וכעוד אחרים, אבל לא היו לנו אנשים שם בקונגרס בין הצירים אשר ידעו במי לבחור ולרגלי רשלנותם של צירי הציונים הכללים, שחזנותם של הריביזיניסטים ובטלנותם של המזרחי נצה השמאל למרות היוש במעוט. ויצא לנו "העגל" השמאלי הזה.

לא ארלוזורוב הוא האשם, שנמנה במקום קיש. יש לו, כנראה, אמביציה לעלות מעלה מעלה ועם האכילה בא גם התיאבון. ומי אפשר אשם בכל אלהז הציונים הכללים יחד עם המזרחי, שהיה בידם למחות ולעצור ולא מיחו ולא עשו כלום שם בקונגרס, ונתנו לנ'ורג הלפרין, יד ימינו של וייצמן, להנחיל לנו את הירושה שלו. עליהם יש לקבול ולהתריע!

לא, אין לנו אנשים!

ולכן הגענו עד למדרגה הנמוכה, שאנו עומדים עליה כעת, ולפיכך גוססים אנו ומתים. בשעה ששכנינו פורחים ועולים.

ובמקום שאין אנשים, נשתדל אנו תושבי הארץ, להיות, מה שאין לנו—כלומר, "אנשים".

שעורי הסתכלות

(בלי מסרה)

מאת עזמות

אמר עזמות:

צא והשוב, כמה דברים טובים חסרים לנו בא"י: אין לנו אנשים, אין בית-לאומי, אין פרנסה, אין תקציב, אין איש ואין קיש, אבל דבר אחד ישנו בית תמיד: חומר לעזמות, ועל זה אין לנו מה להתאונן. סחורה זו מצויה אצלנו לפכביר, בכל יום תמיד, מלוא החפנים — "אל יחסר המזג".

בקצור, אין מה לדאוג. הקב"ה אינו מזניח את יראיו ומספיק חומר בכל עש"ק כנפשך שבקך, ויש מה לספר לכם, בלי עין הרע, ותעיקר שתשבו סביבי בפנוחה, כתלמידים מקשיבים, ותעשו אזניכם כאפרכסת לשמוע, ולהשומע יוגעם!

ואיזהו חכם? — הרואה ואינו נראה. ויודע לכוון את השעה, וע"כ כוונתי ביום ראשון זה להגיע אל התה. שנערך לכבוד פרידתו של קיש ב"עדן" בדיוק ברגע הכי-טוב והכי מוצלת, דהיינו: בשעה שבן-צבי כלה את דרשתו הערוכה כגלות, ומכל הזלזלות הופיעו פתאום במלאכי" חבלה חצי תריסר מלצרים בסינוריהם הלבנים, טעוני מגשים המלאים תה, עוגות ושאר מיני תורגימא'

ומתוך הרעש של הכוסות'והכפות והשאון שהקימו האוכלים ותאוכלות' לא נשמע קולו של דיונגוף בקומו לנאום את נאומו בשם העיריה בת"א, כמו שנאמר: בסן ריקה אין לה אזנים...

נאומו הקר של הלורד-מאיר נפל כלו לתוך התה החם, ואני—למה אכחדז—נכויתי בעוגות הרעות אצל הנציב בשבוע שעבר, וע"כ נגשתי הפעם בזהירות אל עוגות הועד-הלאומי, אבל נוכחתי מיד כי בין "עדן" התחתון ישנן עוגות יותר טובות ויותר סריות מאשר אצל הנציב.

בינתים שכחתי להציג לפניכם את הקהל המוזמן ל"תה" זה. אף-על-פי שאין כל צורך בכך, היות וזהו הקהל הידוע המשמש תמיד "דיקורציה" לכל מסבותינו, אספותינו וקשקושינו אותם הפקידים ומלקקי-פינכא," אותם השופטים והמיוחסים, אלא בשנוי-מקום קצת, כ"א כפי ערכו וכפי יחסו אל ה"בעל-שמחה"...

הסתכלתי בפני המסובין ולא ראיתי חלילה על פניהם סימני עצבות ותוגה, אותות צער ואבלות על פרידתו של קיש. אדרבה, הפנים היו צוהלות, הפיות היו עטוקים באכילה ושתיה ושאר הבלי עולם-הזה, ומתוך הדרשות והנאומים ניכר כי הנואמים נקטו הפעם בכלל הרומאים, שהיו אומרים: אחרי המת מדברים טובות או לא כלום ו. בחינת: "אחרי מות קדושים אמור נ". ומכיון שאחב"י אינם יודעים לשחוק ע"כ פזרו ב"ה "תהלות ותשבחות", ומרב חדוה הפלינו בדרשותיהם עד משה רבנו ועד משיח צדקנו...

* * *

ולאחר שנתרוקנו הכוסות והקערות ונתמלאו כרסיהם עדנים, היה הקהל במצב-רוח טוב ומרומם והכין את עצמו לשמע ולהקשיב לנאומו של מיוחס בשם ועד העיר.

וצריך להודות, כי הנאום הזה היה "המסמר" של המסיבה. הנאום הנצחי שלו מוכן תמיד בכיסו לכל עת צרה, אלא שהוא מחליף בו כפעם בפעם את השם והמקום לפי הצורך והשעה, והעיקר שהוא מספר תמיד מיציאת מצרים.

—מצרים, הוא אומר בעברית היפה שלו, יש בה מ' פתוחה בראשיתה ומ' סתומה בסופה, ע"כ נכנסו אבותינו למצרים במ' פתוחה ולא יכלו לצאת ממנה מפני המ' הסתומה. וראיה מזה שאתה קולניל אוסישקין.... רצוני לומר קולונל קיש, מוכרח להשאר בירושלים בתוך המ' הסתומה... מי שהוא העיר מן הצד: חבל, שיש למיוחס מ' פתוחה ואין לו מ' סתומה לנאומו.

ואחר החומש בא התלמוד.

בתלמוד נאמר: שלש שנים—חזקה, ואתה קיש שזכית להיות כאן שלש פעמים שלש שנים הרי זו חזקה משולשת. (מי שהוא תקן מן הצד: "חזוק"...)

ומהתלמוד אל התרגום, שנים מקרא ואחד תרגום.

—"אטו איזול כרוכלא?, הוא אמר, כמה מעלות טובות לקיש עלינו! וכאן הוא מתחיל מחפש את ה"מעלות", וכשמחפשים מוצאים: קיש היה מקבל כל אדם בסבר פנים יפות.

ו"הטברת-פנים" זו הזכירה לי את המעשה ביהודים הסלוצקאים. שואלים, מפני מה יש לסלוצקאים זרת כפופה לידם השמאלית?— פשוט, מפני שאוהבים הם להתפאר. וכשאתה פוגש סלוצקאי הוא מתחיל מונה את שבחיו באצבעותיו; כופף הוא את הזרת ואומר: "ראשית כל אני סלוצקאי", ובזה הוא עומד... וע"כ נכפפה הזרת עד היום הזה.

ומן התרגום אל הברכות. יהודי פקח היושב לימיני אומר: "לא יעזור כלום! מיוחס מחויב לגמר בברכת כהנים..." עוד מלתו על לשונו והנה נשמע מפי הנואם: "יברכך ה' מציון וראה בטוב ירושלם כל ימי חייך, ימי

(המשך בעמוד ד')

מועצת הנהלת של המכללה העברית
הוחלטה ליסד במכללת בירושלים קתדרא לשלום
הבין לאומי על שמו של ברוס. היים וייצמן.
אין להתבייש: אנו מתקדמים.
פגגס בסס כבר את ה"ברית־שלום" עם
הערבים. השלום הושג כבר.
העכשיו יבא מטמחה יותר גדול ממנו
ויבסס את ה"ברית שלום" הבין לאומי, ובודאי
גם בזה יצליחו.
ובוגרי הגימנסיות בירושלים ובתל־אביב
הנמצאים בכל קצוי הוחבל ישאלו בודאי רק
שאלה קטנה אחת:
התתן הקתדרא הזו דיפלומים?

אסור חמור

לדאוג היום נורע, כי הממשלת נתנה
פקודה סודית לשקידים האנגלים העליונים בא"י,
כי אסור להם לשאת נשים מבנות הארץ...
פקודה זו, כנראה, נתנת אחרי שפקיד
אנגלי גבוה מר הנדרסון נתחייב ע"י בית
המשפט לשלם מזונות לאשתו.
הבל שהפקידה הזו לא יצאה, בטרם
שהפקיד הזה הספיק להוציא את כסף הנדוניא
מבית־הארץ.

כשהערבים הם רוב

שני יהודים נסעו במכונה ערבית מחיפה
לירושלים, בדרך נתקלקלה המכונית. הנוסעים

כשהשוטרים הערבים הם רוב

שוטר ערבי מספר 772 נתן ליהודי מרכטנברג
לתקן את בגדו.
כשנגמר הבגד - לא רצה היהודי לתת את
הבגד עד שישלם לו את שכרו. השוטר הזעיק
תיכף עוד שוטרים ערבים אחרים, וכלם יחד
התנפלו על היהודי ועל עזרו, הכו אותם וקרעו
את בגדיהם.
היהודי פנה לתחנת המשטרה הקרובה
הדיש לסדר פרוטוקול נגד השוטרים ומובן מאליו
ששם סרבו לסדר פרוטוקול נגד שוטרים.

היהודים במשטרה

ארבעה שוטרים ערבים, 3 נוצרים ו—2
מושלמים זכו להעלות במדרגות במשטרה.
שום שוטר יהודי לא זכה להעלאה.

חיינו – הפקר!

שלשום, בין 3 ו—4 אחה"צ כשעברה
המכונית הצבורית מספר 8, הנוסעת למכללה,
בעברה ע"י שכונת גאששיבי, ירו משם על
המכונית.

מה יפית

אגודת מבקרי החשבונות מנתה את מר
צ'נסלור לחבר נכבד לאגודתם.

במוצ"ש הרייסין לאוגוסט 1931
בשעה 9 בערב

יש כרטיס בעד מועד
יען כי מספר הכרטיסים מצומצם מאד

אולם „ציון" ירושלים

ממוצ"ש 1 לאוגוסט 1931 ובמשך כל השבוע יוצג

קל וחמשי

קומדיה מדברת ומזמרת ב־100 אחוז מצחיקה ומשעשעת
של חברת מטרו־גולדוין־מאיר
בהשתתפות הכוכב העולמי
בוסטור קייטון
מסע משמח ומפליא על גלי הצחוק הכי אדירים.
בין יתר המשתתפים מופיע
זקי קוגן הבונר
בתפקיד מדבר
פעמים בערב בשעות 7^{30} – 9^{30}.

(המשך מעמוד א)

ויהי בתנחי"ב וכל ימי חייך בא"י, וראת בנים
לבניך, ושלום על ישראל!".

•

ואחרי ת"ג וירושלים בא תורה של חיפה.
ר' גוטל לוין דבר בשבחה, לא של הקהלה ולא
של העדה, אלא של העיר חיפה ולא גמר את
הוללו על עיר הנמל ועיר העתיד! בראשית
דבריו, ספר משום־מה כי הלך להתפלל
בבית־הכנסת בחיפה, ואולם בראותו פתאום
לפניו את בן־צבי, את אברהם כצנלסון ואת
אנשי השמאל מהמתפללים הגדולים, נתבייש
קצת הצדיק: אתם מבינים? היה לי "יאהר־
צייט", והלכתי להתפלל... ומתוך בלבול קצת,
השמיט את קיש למשה־רבנו שאף הוא היה,
כנראה, בסופנות ולא זכה לראות אלא את חצי
פעולתו.
ופתאום הכריז, שיש לו לספר מעשיה.
הוחל וקף את אזניו—מעשיה? מחיכא־תיתו!
מעשה ביהודי ספר אחד, שהיה סוגר את חנותו
בערב־שבת בחצות בדיוק. פעם בא אליו צעיר
אחד לגלח את זקנו, סגן אותו כראוי והעלה
קצף על לחייו ועל פניו כעל שפת הים, נטל
את התער בידו וגלח לו חצי זקן, והנה: בם,
בם, בם..... השעון דפק שתים עשרה דפיקות.
הספר הניח את תערו, פשט את סגורו ואמר:
—סליחה, אדוני, אני סוגר היום בשעה
שתים־עשרה בדיוק.
—מה פרוש "בדיוק"? הן גלחת לי חצי
זקן, ומה אעשה בחצי השני?
—איני יכול לעשות כלום. ענה הספר,
אני סוגר בחצות בדיוק.
—אבל, גזלן יהודי,—נזעק הצעיר—הן
ספר אחר לא יאבה לגלח את חצי זקני השני
וכל ראשי ברחוב ילעגו לי.
זהו המשל, רבותי, והנמשל מה הוא?—
שקיש גלח לנו חצי זקן, ומי יגלח לנו את החצי
השני? אולי ארלוזורוב?
מי שהוא מעיר לי בצרפתית:
Il nous rase assez
הוא "מגלח" אותנו
יותר מדי...

•

בשם "המזרחי" ובשם הרב אוסטרובסקי
השוכב על ערש דוי דבר הרב מלצר, גם היר־
טולקת הקטנה והשחורה שלו התבייש, כנראה,
בפני השמאל והשתמטה לאחור כדי שלא יכירוה
מתחילה ניסה לחקות את גליקסון בלשון
"אמנם־אבל", אבל סיים את דבריו באניקדוטה
זו: מעשה ברב אחד בעיירה קטנה, שהתנגדו
לו בני הקהלה ודרשו ממנו בכל תקף להתפטר
עד שנענה להם ועזב את כהונתו. מיד לאחר
שהרב נעשה ל"בעל־בית" בעירה, התחילו כלם
משבחים אותו ואומרים: הן הוא איש נחמד,
תכשיט יקר, ולמה דרשו ממנו להתפטר? והנמשל
—מובן מאליו: כל זמן שקיש היה "רב" במלון־
יון, היו מתנגדים לו—או כמו שאמר אלמליח
היו "סוקלים אותו באבנים", כמו שנאמר, אבל
מיד לאחר שהתפטר ונעשה ל"בעל־בית" עורכים
לו נשפים, מדברים בשבחו (אפילו מתנגדיו
מאתמול!) וכל "הישוב" מכה לפניו באצבע
צרדה ומתגעגע אחריו...
מילא, שטמפר מפ"ת, ברך את "חתן־
התה" שיזכה לעבוד עד ביאת המשיח... תאריך
ארוך מאד. כנראה, שזהו הטעם שיצא גולומב
בשעת דבורו של האכר מפתח־תקוה...

•

ולו נדרשתי אני לנאום לכבודו של קיש,
הייתי מספר לו מעשיה קטנה זו. (אגב, שמעתי
כי הוא מקבל בסבר־פנים יפות כל מעשיה
יהודית):
מעשה בזקן אשמאי. שלא הניח בחייו
שום עברה קלה וחמורה מדאוריתא ומדרבנן,
שלא עבר עליה ג' פעמים, עד שנפטר, לא
עליכם, והלך לעולמו.
בשעת ההלויה, לא נמצא אדם שיספר
אפילו שבח אחד אחר המת, פנו אל רב הקהלה
והוא הספיד את המת ואמר: יש לי שבח אחד
לספר אחריך. הזקן האשמאי השני, שנשאר
אחריך בעיירה הוא הרבה יותר גרוע ממך!
את הנמשל הבינותם בודאי בעצמכם
ואסור להתפלל למלך חדש...
ואחרי "ההלויה" באו הברכות
מהקרנות והמוסדות, מהרבנים והנשיאים, רק
האכרים שכחו מפני טרדתם המרובה לשלח את
ברכתי.
בן־צבי הקריא את הברכות על הנסים
על הנפלאות, הגדולות והנצורות שעשה קיש
בימים ההם ובזמן הזה. ועל הקרבנות הגדולים
והמחים שהביא על מזבח "הישוב". הוא עבר
ימים ומדבריות והפליג למדינות הים. אל הארץ
השחורה בדרום אפריקה, וטלטל את עצמו
במחלקה הראשונה. הלואי, רבש"ע, עלי ועליכם
קוראי נסיעות כאלו, לכהם"ח פעם בשלש שנים!
אגב, בשעה שהקריאו ע"ד "הקרבנות
והנסיעות", נזכרתי מעשה בבחורים סובייטים,
שחפצו להעביר מעבר לגבול רוסיה ספרות
בלתי־חוקית ולא נמצא בתוכם אף בחור אחד
בריא ושמן שיראה כבורגני ולא יפל עליו חשד.
נמצא סו"ס ביניהם בחור, שהתנדב לחשמין את
עצמו למען יוכל להעביר את הספרות הקומו־
ניסטית מעבר לגבול בלא שום חשד. מה עשו?
הושיבו את המתנדב במסעדה והאכילו אותו כל
מיני מטעמים והרביקו אותו כעגל עד שהשמין
ונראה כבורגני אמתי...
קרבנות מחים כאלה, מביאים מנהיגינו
המסכנים לטובת הכלל גם בארץ־ישראל!...

• •

ואחר גמרי את מאמרי זה, הגיע אלי
מכתב מיום י"א אב, ש"ז בחתימת אריה שמש־
אוני מזכרון־יעקב, וזו לשונו ממש:
מורי ורבי ר' עזמות! רוצה אני לספר
לפניכם אודות פנת הפלאים שיצר "למענו"
(דוקא למענו). 'בחיפה עיר העתיד, בן־דודנו
"עזיז". אוהבנו מדי דור. אותה פנת־הפלאים
מהי? עמד וקרא לה "כפר זמיר". כנראה שעזיז
זה מקח הוא ודאג מאד לתושבי חיפה שמפעל
הנמל גזל מהם את האפשרות להתרחץ במרחצאות
ים הגונות. הלך והרחיק דרומה, לא רחוק
מטירה הידועה, ליד מחנה האסירים, הקים
אהלים, סלל כביש ולשורות הקהל העמיד שורות
מכוניות, דוקא, וטובן. שהנהגים הם חובשי כובע
לאומי: תרבוש בלע"ז.
— ויהודינו אינם מחמיצים את ההזדמנות
משכימים ומעריבים אל כפר "זמיר" להתרחץ.
משלמים את הפרוטות לתוך כיסי נהגי ישמעאל
ושמחה וששון בישראל! הלכתי בעצמי שמה
לראות ולחזות בעיני כיצד יושבים להם אחינו
בני ישמעאל ונהנים מזיו השכונה של בנות
היאהוד, חשופות זרועות ומתנים ושואל אני:
כל זה למה? הן יושב יהודי בשכונת בת גלים
ומחכה לאותם עשרות המתרחצים אשר
פרוטותיהם מתגלגלות אל כיסי נהגים ועבשי
טרבושים, מחכה ומצפה, ולשוא. הללו אל כפר
זמיר ילכו. יהודים הולכים ומסייעים בידי
"ידידנו" הלו לבנות ישוב. (לא טעיתי בחשבון
כבר הולך ונבנה שם ישוב.) האם ים בת־גלים
גרוע הוא מים כפר זמיר למרחצאות יהודינו
החביבים? וכי חובה לכם להשליך את פרוטתכם
לכיס זה בשעה שבשכונה עברית יושב יהודי
הרוצה גם הוא להתפרנס? ואם מאחיו לא
יתפרנס — ממי?
אדרבה, ילמדנו רבנו!

דפוס "העברי" של יחיאל ורקר ירושלים.

תל אביב ויפו

ומובן שחסרה עוד הנהלה ורבנים להנהלת
הישיבה.
ודוקא לזה דאגו פחות מכל:
שתי המשפחות המסטלות בענין בחרו
את עצמם להנהלה. אלא, בכדי שיהיה נראה
לאחרים שאנשים שונים משתתפים בהנהלה זו,
מצאו עצה פשיטה: משנים את השם של הבן
ונמצא שיש כאן לפנינו שני אנשים שונים.
לחד מהחבריה נתנו תואר של רב
בשכונת גאולה, ולהשני תואר של רב בשכונת
אחוה. השתמשו עוד בזה שאחד היה פלמד
בישיבה אחת בשם מצלצל. במרשבה הסמוכה
לתל־אביב, שמו את שמו של הרב הזקן התמים
בראש הנשיאות, ויצא "אנסמבל" שלם: רב של
קהלה, ראש ישיבה, רב של שכונה מפורסמת
אחת, רב של שכונה אחרת, שאינה קיימת בעולם.
הוסיפו לזה עוד ארבעה מהמשפחה בשם
ה"גביר"ים, והרי כל "כלי־הקודש" מוכנים.
אחרי זה הדפיסו מובן "פרוספקטים" בז'רגון
ובעברית בתוספת מכתבי המלצה של שלשת
הרבנים הנ"ל.
(מובן מאליו, ששום עין זרה בארץ לא
זכתה לראות את הפרוספקטים הנ"ל עם התמונות
הנהדרות של הפרדס והרבנים מהשכונות.
ובבאגז' זה יצאו שני הרבנים המודרניים
לחוץ לארץ ואספו שם כספים. לערך 7000 לא"י
(המשך בגליון הבא)

ואולי גם "גאון"

אחרים בלי רב זה שהוא בעצמו בן ישיבה.
ואולי גם "גאון" שי דברי אחרים. אבל אין
שום ספק בזה שרב—זקן זה הוא תמים מאד.
והנה בו בחרו "הרבנים" המדומים להיות להם
ל"מכשיר" לקידתם.
ראשית כל הציעו לפניו דבר משוש מאד.
שכדאי הדבר שיסדרו בתל־אביב ישיבה. אבל
כיון שישנה שאלה של אכצעים להחזקת הישיבה
הזאת — לכן העצה המשושה לזה היא. לסדר
קרן מיוחדת בשביל הישיבה הזאת.
ומה יכול לשמש לקרן בטוחה יותר
מאשר "פרדס"? ובתל־אביב המוקפת פרדסים.
מי אינו יודע מה פרדס יכול להכנים? ומי הוא
אשר לא ירצה לתת את ידו להשתתף בקנית
פרדס?
ואם רק יהיה פרדס—תהיה גם הכנסה.
אבל כיצד מסדרים שיהיו מגדבים לפרדס
זה?
גם זה פשוט מאד: שולחים את הזקן
התמים הזה לקבל קודם כל הסכמה מהרב
אהרנסון בתל־אביב.
הרב אהרנסון, כיהודי תמים והמכיר את
תמימותו של חברו הרב הזקן—לא עלה בדעתו
שמאחורי גבו של הזקן התמים ישנה כנופיה
של אנשים הרוצים להשתמש בתמימותו של
הזקן, ומבלי לחשב הרבה חתם על מכתב:
"שדבר טוב ומועיל הוא למצוא מקור תמידי
וקרן מיוחדת להחזקת איזה מוסדות תלמודי־